

GOGA

TANA FRENCH
PODOBNOST

Prevedla Maja Novak

Za Anthonyja, zaradi milijona razlogov

UVOD

Kadar ponoči spim sama, včasih še vedno sanjam o vili Beli trn. V mojih sanjah je vedno pomlad, hladna, lepa svetloba s poznopoldansko meglico. Povzpnem se po zlizanih kamnitih stopnicah in potrkam na vrata – veliki medeninasti tolkač je počrnel od starosti in je tako težak, da me vsakič znova preseneti – in noter me spusti starka s predpasnikom in prebrisanim, nepri- zanesljivim obrazom. Potem si obesi stari, zarjaveli ključ nazaj na pas in pod češnjevimi cvetovi odide po dovozu, jaz pa zaprem vrata za njo.

Hiša je vedno prazna. Spalnice so gole in svetle, samo moji koraki odmevajo na podnicah, odmev skozi sonce in drobce prahu kroži vse do visokih stropov. Skozi okna veje vonj po divjih hijacintah, diši pa tudi po čebeljem vosku za lošče- nje pohištva. Z okenskih okvirov odpadajo luskinde bele barve in čez okensko polico visi bršljanova vitica. Nekje zunaj se leno oglašajo gozdne golobice.

Klavir v dnevni sobi je odprt, kostanjev les se blešči in je pod progami sončne svetlobe skoraj presvetel, da bi ga bilo mogoče pogledati, vetrč kot s prstom lista po starih, porumenelih partiturah. Miza je pogrnjena, čaka nas pet pogrinjkov – krožniki iz tankega porcelana, vinski kozarci z dolgimi peclji, sveže nabrani kovačnik, ki se usipa iz kristalne vaze – a srebrnina je potemnela in težki prtički iz damasta so obrobljeni s prahom. Danielova to- bačnica leži ob njegovem mestu na čelu mize, odprta in prazna, če ne štejemo ugasnjene vžigalice.

Nekje v hiši se kot škrebļanje nohtov komaj slišijo zvoki: podrsavanje z nogami, šepet. Srce mi skoraj obstane. Drugi niso odšli, nekako sem vse narobe razumela. Samo skrivajo se, sicer pa so tu, za zmerom.

Skozi sobe sledim drobnim zvokom, po vsakem koraku obstanem, da bi jih prestregla, vendar nikoli nisem dovolj hitra: zvoki potihnejo kot prisluh,

vedno za tistimi vrati ali vrh tistih stopnic. Hihitanje, ki je pri priči zadušeno, škripanje lesa. Vrata vzdane omare pustim odprta, po stopnicah se vzpenjam tako, da preskočim tri hkrati, zasučem se okoli ogelnega nosilca ograje na vrhu in s kotičkom očesa prestrežem premikanje: v zamazanem starem ogledalu na koncu hodnika se smeji odsev mojega obraza.

I

To je zgodba Lexie Madison, ne moja. Rada bi vam povedala eno, ne da bi vdirala v drugo, vendar tako ne gre. Nekoč sem mislila, da sem ju po robovih lastnoročno sešila skupaj in tesno zategnila šive, ki bi jih lahko razparala, kadarkoli bi hotela. Zdaj menim, da je bilo vse skupaj globlje in bolj oddaljeno, nekeje pod površjem, zunaj vidnega polja in izven mojega nadzora.

Vseeno je nekaj moje: to, kar sem naredila. Frank vse pripisuje drugim, zlasti Danielu, kolikor vem, pa Sam nekako nerazložljivo in malce bizarno vali krivdo na Lexie. Kadar jima povem, da ni bilo tako, me previdno oplazita s pogledom in speljeta pogovor drugam – zdi se mi, da Frank misli, da sem žrtev nekakšne srhljive različice stockholmskega sindroma. Policistom, ki delajo pod krinko, se to včasih res zgodi, a tokrat ne gre za to. Nikogar ne poskušam zaščititi; nikogar več ni, ki bi ga lahko. Lexie in drugi nikoli ne bodo vedeli, da so česa krivi, ko pa bi, jim za to ne bi bilo mar. Potemtakem mi lahko zaupate. Morda je karte res razdelil kdo drug, ampak jaz sem jih vzela z mize in igrala z njimi, z razlogom.

O Alexandri Madison morate vedeti zlasti naslednje: nikoli je ni bilo. Izmisli-la sva si jo Frank Mackey in jaz, pred davnimi časi, nekega svetlega poletnega popoldneva v njegovi zaprašeni pisarni na ulici Harcourt. Frank je želel v krog preprodajalcev mamil, ki so delovali na dublinski univerzi, infiltrirati ovaduha. Jaz sem si to nalogo želela bolj kot česarkoli v življenju.

Frank Mackey je bil legenda: čeprav jih je štel šele nekaj čez trideset, je že vodil operacije pod krinko; najboljši tajni agent, kar jih je Irska kdaj imela, so govorili, vedno predrzen in neustrašen kot vrvohodec brez mreže pod sabo. V celice IRE in kriminalne združbe je vstopal kot v pivnico v svoji soseski. Vsi

so mi povedali naslednjo zgodbo: ko je Kača – poklicni gangster in norec s petimi zvezdicami, ki je enega od lastnih mož poškodoval tako, da je postal tetraplegik, samo zato, ker ni hotel plačati runde – postal sumničav in je Franku zagrozil, da bo njegove dlani obdelal s pnevmatičnim kladivom, ga je Frank, ne da bi potočil kapljo znoja, pogledal v oči in blefiral tako dolgo, da ga je Kača lopnil po hrbtu in mu, da bi se opravičil, podaril ponarejen rolex. Frank ga še vedno nosi.

Jaz sem bila še popolna začetnica, šele pred letom dni sem diplomirala na templemorski kadetnici. Nekaj dni pred Frankovim pozivom, naj se mu javijo policisti s fakultetno izobrazbo, ki so videti, kot da imajo komaj kaj več kot dvajset let, sem v neonsko rumenem jopiču še patroljirala po nekem mestecu v Sligu, v katerem so si bili vsi prebivalci vznemirljivo podobni. Franka bi se najbrž morala bati, ampak ne, sploh se ga nisem. Preveč sem si želela naloge, da bi v mojih mislih ostalo prostora za kaj drugega.

Vrata Frankove pisarne so bila odprta, sam pa je sedel na robu svoje pisalne mize, v kavbojkah in obledeli modri majici je listal po mojem dosjeju. Pisarna je bila majhna in videti je bila zanemarjena, kot da jo uporablja samo kot skladišče. Na pisalni mizi ni bilo ničesar, na policah je papirologija delala družbo zgoščenkam z bluzom, rumenemu tisku, kartam za poker in rožnate-mu ženskemu puloverju, na katerem so še viseli listki z blagovno znamko. Pri priči sem pomislila, da mi je ta tip všeč.

»Cassandra Maddox,« je dvignil pogled.

»Ja, gospod,« sem rekla. Bil je povprečne višine, čokat, a zdravega videza, z lepimi rameni in kratko pristrizhenimi rjavimi lasmi. Pričakovala sem koga, ki bi se tako izmikal opisu, da bi bil skoraj neviden, mogoče tistega z rakom iz Dosjejev X, ampak Frank je imel grobe, jasno začrtane poteze obraza in velike modre oči, izžareval je nekakšen občutek navzočnosti, zaradi katerega so še celo po njegovem odhodu v zraku ostali toplotni valovi. Ni bil moj tip, prepričana pa sem bila, da kar precej žensk pada nanj.

»Reci mi Frank. 'Gospod' je za pisarniške molje.« Njegov naglas je izviral iz starega središča Dublina, prefinjen, a nameren, kot da bi izzival. Zdrsnil je z mize in mi pomolil desnico.

»Cassie,« sem rekla in mu jo stresla.

Pokazal je na stol in se spet ugnezdil na mizi. »Tule piše,« je potrkal po dosjeju, »da se pod pritiskom obneseš.«

Potrebovala sem sekundo, preden se mi je posvetilo, o čem govori. Bila sem pripravnica v vse prej kot ugledni četrti Corka, ko sem shizofrenega najstnika, ki je grozil, da si bo z dedovo britvijo prerezal vrat, prepričala, naj tega ne naredi. Na to sem skoraj pozabila. Šele takrat se mi je posvetilo, da sem najbrž prav zato prišla v ožji krog kandidatov za Frankovo nalogo.

»Upam, da je to res,« sem rekla.

»Koliko si stara – sedemindvajset?«

»Šestindvajset.«

Svetloba je skozi okno padala naravnost na moj obraz in Frank me je dolgo zamišljeno opazoval. »Brez težav bi se lahko pretvarjala, da jih imaš enaindvajset, mala malica. Tule pravijo, da si končala tri leta faksa. Kje?«

»Na Trinityju. Na psihologiji.«

V zaigranem začudenju je dvignil obrvi. »A, profesionalka. Zakaj nisi diplomirala?«

»Staknila sem znanosti do zdaj neznano alergijo na angleško-irske naglase,« sem odgovorila.

To mu je bilo všeč. »Boš pri delu pod krinko dobila izpuščaje?«

»Jemala bom antihistaminike.«

Frank je skočil z mize, stopil k oknu in mi pomignil, naj se mu pridružim. »Okej,« je rekel. »Vidiš tisti par tam spodaj?«

Po ulici sta šla fant in dekle in se pogovarjala. Dekle je poiskalo ključe in oba sta vstopila v stanovanjski blok žalobnega videza. »Povej mi kaj o njiju,« je rekel Frank. S hrbtom se je naslonil na okno, si zataknil palce za pas in me premeril s pogledom.

»Študenta sta,« sem rekla. »Torbi s knjigami nosita. Šla sta po hrano – v rokah imata vrečke iz Dunnovega supermarketa. Ona je premožnejša od njega; njen jopič je bil drag, on pa ima zakrpane kavbojke, pa ne zato, ker bi bilo to moderno.«

»Sta par? Prijatelja? Cimra?«

»Par. Med hojo sta si bila bliže kot prijatelji, glavi sta nagibala drug k drugemu.«

»A že dolgo hodita?«

To mi je bilo všeč, ta novi način delovanja mojih možganov. »Ja, že kar nekaj časa,« sem odgovorila. Frank je vprašujoče privzdignil obrv in za hip nisem bila prepričana, kako to vem, potem se mi je posvetilo. »Med pogovorom se nista gledala. Sveže pečeni pari se ves čas ogledujejo, starim tega ni več treba.«

»Živita skupaj?«

»Ne, sicer bi tudi on samodejno segel po svojih ključih. Stanovanje je njeno. Vseeno pa ima vsaj eno cimro. Oba sta pogledala gor k oknu: da bi preverila, ali so zavesa odgrnjene.«

»Kakšno je njuno razmerje?«

»Dobro. Spravila ga je v smeh – tipi se po navadi ne smeji dekletovim šalam, če niso več v fazi dvorjenja. On je nosil vse vrečke iz trgovine, ona pa mu je pridržala vrata, preden je vstopila: drug na drugega pazita.«

Frank mi je pokimal. »Dobro si opravila. Polovica dela pod krinko zahteva intuicijo – pa s tem ne mislim tistega psihičnega sranja. Povedati hočem, da je treba opaziti stvari in jih analizirati, preden se zaveš, da to delaš. Vse drugo so hitrost in jajca. Če moraš kaj reči ali narediti, naredi to hitro in prepričljivo. Če boš za sekundo podvomila o sebi, boš zajebala in mogoče boš že mrtva. Naslednje leto ali dve boš imela le malo stikov s svojimi. Imaš družino?«

»Teto in strica,« sem povedala.

»Fanta?«

»Ja.«

»Lahko boš navezala stike z njimi, oni pa ne bodo mogli navezati stikov s tabo. Jim bo to prav?«

»Jim bo že moralo biti.«

Še vedno se je sproščeno naslanjal na okno, vendar sem v njegovih očeh opazila oster moder pobilsk: ves čas me je budno opazoval. »Tu ni govora o kakih kolumbijskih kartelih in večinoma boš imela – vsaj sprva – opravek le z najnižjim slojem zločincev, vseeno pa se moraš zavedati, da to delo ni varno. Večina teh ljudi je večino časa tako zadeta, da ne ve, kaj dela, drugi pa svoj posel jemljejo nadvse resno, kar pomeni, da nihče ne bo imel pomislekov, preden te bo ubil. Te to dela živčno?«

»Ne,« sem rekla in mislila sem zares. »Sploh ne.«

»Lepo,« je rekel Frank. »Stopiva po kavo in se lotiva dela.«

Šele čez minuto sem se zavedela, da je to to: bila sem sprejeta. Pričakovala sem tri ure dolg intervju in kup čudaških testov z madeži črnila in vprašanji o svoji materi, ampak Frank ne dela tako. Še vedno ne vem, kdaj se je odločil zame. Dolgo sem prežala na pravi trenutek, da bi ga vprašala. Zdaj nisem več prepričana, ali želim vedeti, kaj je videl v meni, kaj mu je povedalo, da se bom v tej službi obnesla.

Iz kantine sva prinesla kavo, ki je vonjala po zažganem, in zavojček čokoladnih piškotov ter preostanek dneva ustvarjala Alexandro Madison. Ime sem izbrala jaz – »Tako si ga boš laže zapomnila,« je rekel Frank. Za Madison sem se odločila zato, ker je ta priimek dovolj podoben mojemu, da bi se obrnila, če bi ga zaslišala, in za Lexie zato, ker je bilo v mojem otroštvu tako ime moji namišljeni mlajši sestrici. Frank je poiskal velik list papirja in mi nanj narisal časovnico Lexijinega življenja. »Rodila si se prvega marca leta 1979 v bolnišnici Holles Street. Tvoj oče Sean Madison je diplomat nižjega ranga v Kanadi – tako te bomo lahko hitro odpoklicali, če bo treba: izmislili si bomo krizo v družini in vzela boš pot pod noge. Hkrati to pomeni, da si vse svoje otroštvo potovala, zato te tu nihče ne pozna.« Irska je majhna, vsak je hodil v šolo z dekletom svojega bratranca. »Lahko bi rekli, da si tujka, vendar nočem, da bi se zajebavala s hlinjenjem naglasa. Tvoja mama je Caroline Kelly Madison. Ali je zaposlena?«

»Medicinska sestra je.«

»Previdno. Razmišljaj hitreje, pazi na podpomene svojih izjav. Medicinske sestre v vsaki grofiji potrebujejo novo licenco. Tvoja mama se je izučila za sestro, vendar je pustila službo, ko si imela sedem let in je tvoja družina zapustila Irsko. Bi rada imela brate in sestre?«

»Seveda, zakaj ne,« sem odvrnila. »Brata bom imela.« Na vsem skupaj je bilo nekaj opojnega. Ves čas mi je šlo na smeh zaradi neomejene, vrtoglave svobode početja: sorodniki in države in možnosti so se razgrinjali pred mano in smela sem izbrati, karkoli sem si želela. Lahko bi odraščala v palači v Butanu, s sedemnajstimi brati in sestrami in zasebnim šoferjem, če bi mi bilo do tega. V usta sem si stlačila nov čokoladni piškot, da Frank ne bi opazil mojega smehljaja in pomislil, da zadeve ne jemljem resno.

»Karkoli ti srce poželi. Šest let je mlajši od tebe, zato je v Kanadi s tvoji-ma staršema. Kako mu je ime?«

»Stephen.« To je bil moj namišljeni brat; ko sem bila otrok, sem imela živahno domišljijo.

»Se dobro razumeta? Kakšen je? Hitreje,« me je podrezal Frank, ko sem zajela sapo.

»Stephen je majhen pametnjakovič. Nor na nogomet. Ves čas se prepira s staršema, ker jih ima šele petnajst, vendar še govori z mano ...«

Na opraskano pisalno mizo so padali poševni sončni žarki. Frank je dišal čisto, po milu in usnju. Bil je dober učitelj, odličen učitelj; njegov črni kuli je beležil datume in kraje in dogodke in Lexie Madison se je kot polaroidna fotografija prikazala iz niča, odlepila se je s papirja in kot dim kadila obvisela v zraku, dekle z mojim obrazom in življenjem iz na pol pozabljenih sanj. Kdaj si imela prvega fanta? Kje si živela? Kako mu je bilo ime? Kdo je pustil koga? Zakaj? Frank je našel pepelnik in iz svojega zavojčka stresel cigareto zame. Ko je sonce zdrsnilo z mize in se je nebo za oknom začelo mračiti, je zavrtel stol, segel na polico po steklenico viskija in z njim začinil najino kavo: »Zaslužila sva si,« je rekel. »Na zdravje.«

Naredila sva jo nestanovitno, najino Lexie, pametno in izobraženo, vse življenje je bila pridno dekle, a med odraščanjem se nikoli ni naučila ostajati na enem mestu in se tega tudi pozneje ni. Morda je bila malce naivna, nekoliko neprevidna, preveč pripravljena odgovoriti na vsako vprašanje, ne da bi dvakrat premislila. Frank je brez dlake na jeziku rekel: »Prava vaba mora biti, da bodo dilerji ugriznili. Biti mora dovolj nedolžna, da ne bodo imeli občutka, da jih ogroža, na videz dovolj spodobna, da jim bo lahko koristila, in dovolj uporniška, da se ne bodo spraševali, zakaj hoče igrati njihovo igro.«

Preden sva nehala delati, se je stemnilo. »Dobro sva opravila,« je rekel Frank, prepognil časovnico in mi jo dal. »Čez deset dni se začne tečaj za detektive, vpisal te bom. Potem se boš vrnila sem in nekaj časa bova delala skupaj. Ko se bodo oktobra začela univerzitetna predavanja, boš šla pod krinko.«

Z vogala polic je snel usnjen jopič, ugasnil luč in zaprl vrata temne pisar-nice. Kot omotična sem se sprehodila do avtobusne postaje, ovita v magijo,

lebde sredi skrivnosti in povsem novega sveta, časovnica pa je tiho pokljala v žepu moje uniforme. Vse je šlo tako hitro in zdelo se je tako preprosto.

Ne bom pripovedovala o dolgem, zapletenem nizu dogodkov, ki so me z dela pod krinko pripeljali na oddelek za nasilje v družini. Na kratko: glavnega kokainskega psihiča na dublinski univerzi je zgrabila paranoja, zato me je zabodel. Ker je šlo za nesrečo pri delu, sem si prislužila mesto na oddelku za umore, kjer je pritisk presegel vse meje, zato sem odšla. Že leta nisem pomislila na Lexie in njeno kratko skrivno življenje. Nisem človek, ki se ozira čez ramo, ali pa se vsaj trudim, da ne bi bila. Kar je bilo, je bilo, misliti drugače bi bila izguba časa. Vseeno se mi zdaj dozdeva, da sem se vseskozi zavedala, da bodo za Lexie Madison ostale posledice. Saj ne moreš ustvariti človeka, pravega človeka s prvim poljubom in smislom za humor in najljubšim sendvičem, potem pa pričakovati, da se bo razblinil in vrnil med načečkane vrstice in v kavo z viskijem, ko nič več ne služi tvojemu namenu. Mislim, da sem ves čas vedela, da se bo Lexie nekega dne vrnila, da bi me poiskala.

Za to je potrebovala štiri leta. Pazljivo je izbrala svoj trenutek. Potrkala je nekega zgodnjega aprilskega jutra, nekaj mesecev po mojem odhodu z umorov, ko sem bila na strelišču.

Strelišče se nahaja v kleti neke stavbe v mestnem središču, globoko pod polovico dublinskih avtomobilov in gostim slojem smoga. Ni mi bilo treba biti tam – od nekdaj sem dobra strelka in do naslednjega preverjanja usposobljenosti so bili še meseci – a v tistem obdobju sem se zbudjala prezgodaj za službo in preveč nemirna, da bi počela kaj drugega, zato je bila vadba streljanja edino, za kar sem ugotovila, da mi pomiri živce. Vzela sem si čas, da sem naravnala ščitnike za ušesa in pregledala pištolo, potem pa počakala, da so se vsi drugi osredotočili na svoje tarče, da ne bi opazili, kako me prvih nekaj strelav naelektri kot lik iz risank na električnem stolu. Če si nenehno na trnih, to s sabo prinese poseben skupek veččin: da bi prikriil razdražljivost, usvojiš prebrisan trik ali dva, da drugi zagotovo ne bi zaznali ničesar. Če se hitro učiš, se dokaj kmalu lahko prebiješ skozi dan tako, da si videti skoraj normalen.

Nikoli prej nisem bila taka. Menila sem, da so živci za dekleta iz romanov Jane Austen in dekleta s piskavim glaskom, ki nikoli ne plačajo svoje runde;

krize me niso vrgle iz tira in v torbici nikoli ne bi nosila dišečih soli. Ko me je mamilarski demon s faksa zabodel, sem komaj trenila z očesom. Oddelčni psihiater me je več tednov poskušal prepričati, da sem utrpela hudo travmo, a nazadnje je moral odnehati, priznati, da je z mano vse redu (z obžalovanjem – le redko se lahko igra z zabodenimi policisti in najbrž je upal, da imam kak zanimiv kompleks), in mi dovoliti, da se vrnem na delo.

Nerodno mi je povedati, da me nazadnje ni dotokel kak spektakularen množičen umor ali kaka kriza s talci, ki bi ušla izpod nadzora, ali kak prijazen, tih fant, ki bi v plastičnih posodicah hranil človeške organe. Moj zadnji primer na umorih je bil povsem preprost, popolnoma podoben ducatu drugih: nekega jutra so kratko malo našli mrtvo deklico, s partnerjem pa sva zabijala čas v oddelčni pisarni, ko so prijavili umor. Zunanjemu opazovalcu bi se morda celo zdelo, da je vse potekalo dobro. Uradno smo primer razrešili v dobrem mesecu, družbo smo odrešili hudodelca, v medijih in letni statistiki pa je bil naš dosežek videti prav lepo. Nobenega dramatičnega preganjanja z avtomobili ni bilo, nobenih strelskih dvobojev, ničesar takega. Najslabše sem jo odnesla jaz, vsaj telesno, in vse, s čimer sem se lahko pohvalila, je bilo nekaj prask na mojem obrazu. Niti brazgotin niso pustile za sabo. Kakorkoli obrneš, srečen konec.

Pod površjem pa ... Operacija Vestalka: omeni jo komurkoli z umorov, celo če gre za koga, ki ne pozna vse zgodbe, pa te bo še zdaj prazno pogledal in pomenljivo dvignil dlani in obrvi, da ne bi imel opravka s sranjem in kolateralno škodo primera. V vseh pomembnih ozirih smo bili poraženi, in to hudo. Nekateri ljudje so majhni Černobili, saj izžarevajo strup, ki se potihoma širi naokrog: približajte se jim in vsak vdih zraka vas bo razžrl od znotraj navzven. Nekateri primeri – vprašajte kateregakoli policista – so kot neozdravljivi rakavi tumorji, ki pogoltnejo vse, česar se dotaknejo.

Po preiskavi sem staknila vrsto simptomov, ob katerih bi moj psihiater od veselja poskakoval v svojih ličnih usnjenih sandalih, le da na srečo nikomur ni padlo na pamet, da bi me zaradi opraskanega obraza poslal k njemu. Šlo je za klasično travmo – tresla sem se, nisem jedla, vsakič, ko je pozvonil zvonec na vratih ali telefon, me je prilepilo na strop – z nekaj okraski, ki sem jih dodala sama. Nič več nisem mogla usklajevati svojih gibov, prvič v življenju

sem se spotikala ob lastna stopala, se zaletavala v vratne podboje in z glavo butala ob kuhinjske omarice. In nehala sem sanjati. Prej sem v sanjah vedno videla velikanski, ponorel tok podob, ognjene stebre, ki so se vrtinčili med temnimi gorami, ovijalke, ki jih je izstrelilo skozi trdno opeko, srne, ki so ovite v pramene svetlobe skakljale po plaži Sandymount; po tem me je vsakič v sekundi, ko sem položila glavo na vzglavnik, zagrnil globok črn spanec, kot da bi me onesvestili z macolo. Sam – moj fant, čeprav me včasih to še zmerom preseneča – je rekel, naj dam času čas, da bo travma minila. Ko sem odvrnila, da nisem prav prepričana o tem, je spokojno pokimal in rekel, da bo minilo tudi to. Sam mi gre včasih resnično na živce.

Razmišljala sem o tradicionalni policijski rešitvi težave – pijači, zaužiti zgodaj in v velikih količinah – vendar sem se bala, da bom nazadnje ob treh zjutraj začela klicati napačne ljudi, da bi si olajšala dušo, sploh pa sem odkrila, da me streljanje na tarče anestezira skoraj tako dobro kot alkohol, in to brez zoprnih stranskih učinkov. Stvar sicer ne zveni smiselno glede na to, da sem se v drugačnih okoliščinah ob slehernem glasnem zvoku zdrznila, ampak streljanje sem prenesla. Po prvih streljih mi je v ozadju možganov pregorela nekakšna varovalka in ves svet je obledel in izginil nekam daleč stran, moje dlani na pištoli so bile popolnoma mirne in ostali smo le jaz, papirnata tarča, jedki, znani vonj po smodniku v zraku in moj hrbet, strumno vzravnani, da je blažil sunke pištole. Z vadbe sem se vračala mirna in otopela, kot da bi vzela valij. Preden je učinek popustil, sem se prebila skozi naslednji delovni dan in smela sem se zateči v udobje svojega doma, da sem se lahko tam v miru z glavo zaletavala v ostre vogale. Prišla sem do točke, ko sem v desetih poskusih s petnajstih metrov devetkrat zadela glavo na tarči, in posušeni starček, ki je upravljal strelišče, me je začel meriti z očesom trenerja konj in govoričiti o medoddelčnem tekmovanju.

Tisto jutro sem končala približno ob sedmih. V garderobi sem čistila pištolo in poskušala klepetati z dvema tipoma z oddelka za javno moralo, ne da bi jima dala vedeti, da želim oditi na zajtrk, ko je zazvonil moj mobilni telefon.

»Jezus,« je rekel eden od tipov. »Ti si z družinskega, ne? Kdo ima energijo, da ob tej uri prebuta ženo?«

»Za pomembne stvari si je treba zmerom vzeti čas,« sem odgovorila in pobrskala po žepu za ključem garderobne omarice.

»Mogoče so specialci,« se mi je zarežal mlajši tip. »Ostrostrelce iščejo.« Bil je velik in rdečelas in mislil je, da sem luštna. Napel je mišice, da bi izstopale v vsem svojem sijaju, in opazila sem, da si ogleduje kazalec moje levice.

»Najbrž so slišali, da midva nisva na voljo,« je rekel njegov kolega.

Iz omarice sem vzela telefon. Na ekranu je pisalo SAM O'NEILL in v enem od vogalov je utripala ikona neodgovorjenega klica.

»Hej,« sem rekla. »Kaj dogaja?«

»Cassie,« je rekel Sam. Zvenel je strašljivo: brez sape in bolno, kot da bi ga kdo boksnil v trebuh. »Si v redu?«

Tipoma z morale sem pokazala hrbet in stopila v kot. »Sem. Zakaj? Kaj je narobe?«

»Jezus Kristus,« je rekel Sam. Zahropel je, kot da se davi. »Štirikrat sem te klical. Pravkar sem hotel k tebi domov poslati koga, ki bi preveril, kako si. Zakaj se nisi javila na hudičev telefon?«

To mu ni bilo podobno. Sam je najnežnejša duša, kar sem jih kdaj spoznala. »Na strelišču sem,« sem povedala. »Mobi je bil v omarici. Kaj se dogaja?«

»Oprosti. Nisem hotel ... Oprosti.« Spet je zahropel. »Poklicali so me. Primer imamo.«

Srce mi je silovito butnilo ob rebra. Sam dela na oddelku za umore. Vedela sem, da bi bilo bolje, ko bi sedla, vendar nisem mogla prisiliti kolen, da bi se upognila. Namesto tega sem se naslonila na omarice.

»Kdo je mrtev?« sem vprašala.

»Kaj? Ne – ljubi bog, ne, ne gre za ... Hočem reči, nihče, ki bi ga poznala. Vsaj mislim, da ni – poslušaj, ali lahko prideš sem?«

Spet sem zadihala. »Sam,« sem rekla, »kaj, za vraga, se dogaja?«

»Samo ... Ti samo pridi. V Wicklowu smo, zunaj Glenskehyja. Saj veš, kje je to, ne? Če boš sledila smerokazom, peljala skozi vas Glenskehy in nadaljevala pot proti jugu, boš po dobrem kilometru na desni zagledala ozko poljsko pot – pa trak okoli mesta zločina. Tam se dobimo.«

Tipa z morale sta postajala radovedna. »Čez eno uro imam službo,« sem povedala. »Toliko pa bi potrebovala samo do vas.«

»Bom poklical. Tvojim bom povedal, da te potrebujemo.«

»Pa me ne. Nič več ne delam na umorih, Sam. Če gre za umor, se me to ne tiče.«

V ozadju se je oglasil neki moški, glas je bil trden, sproščen, težko bi ga preslišala, zdel se mi je znan, vendar nisem vedela, od kod. »Samo trenutek,« je rekel Sam.

Telefon sem stisnila med uho in ramo in začela sestavljati svojo pištolo. Če žrtev ni bila kdo od mojih znancev, je moralo biti zares hudo, sicer Sam ne bi zvenel tako pretreseno. Irski umori so še vedno sorazmeroma preprosti: mamilarski obračuni, vlomi, ki so šli po zlu, ZUZ (»zakonec ubil zakonca« ali »zopet usrane zdrabe«, odvisno od tega, koga vprašaš), tisti zapleteni družinski spor v Limericku, ki že desetletja kazi statistiko nerešenih primerov. Nikoli nismo imeli opravka z orgijami nočnih mor, kakršne doživljajo v drugih državah: s serijskimi morilci, sprijenim mučenjem, kletmi, kot gozdna tla z jesenskim listjem zamejena s trupli. Ampak zdaj gre le še za vprašanje časa. Zadnjih deset let se Dublin spreminja hitreje, kot mu misel lahko sledi. Keltski tiger je skotil preveč ljudi s helikopterji in preveč tistih, ki se skupaj s ščurki stiskajo v stanovanjih iz pekla, preveč tistih, ki sede pod neonskimi lučmi v svojem pisarniškem predelku sovražijo svoje življenje, konec tedna zdržijo in nato začnejo trpeti znova, in pod težo tega preobila omagujemo. To sem začutila že proti koncu svojega dela na umorih: tisto predirno brnenje norosti v zraku, to mesto, ki se grbi in drhti kot stekel pes, preden podivja. Prej ali slej je ta ali oni moral prvi zagrešiti nekaj strahotnega.

Dublinska policija nima uradnih profilerjev, a fantje z umorov, ki večino ma niso obiskovali univerze in je nanje moja polovična diploma iz psihologije naredila večji vtis, kot bi ga smela, so si pomagali z mano. Pri tem sem se obnesla, v prostem času sem prebrala veliko statistik in učbenikov, da bi ostala v koraku s časom. Samovi policijski instinkti bi prevladali nad njegovim zaščitniškim nagonom in obrnil bi se name, če bi bilo treba: če bi se znašel na prizorišču prehude groze.

»Čakaj no malo,« je rekel rdečelasec. Opustil je poziranje in je z vzravnanim hrbtom sedel na klopi. »Ti si bila na umorih?« Prav zaradi tega se nisem želela preveč spoprijateljiti z njim in njegovim kolegom. Ta zvedavi ton sem v zadnjih mesecih že prevečkrat slišala.

»Nekoč predavnimi časi,« sem rdečelascu namenila svoj najslajši nasmeh in pogled, ki ga je svaril: V to se raje ne vtikaj.

Njegova radovednost in libido sta se za hip borila za prevlado, a očitno je dognal, da ima libido tako ali tako malo ali nič možnosti, saj je zmagala radovednost. »Na tistem primeru si delala, kajne?« se mi je približal za nekaj omaric. »Na umoru tiste deklice. Kaj je pri vsej tisti stvari res?«

»Vse govornice so resnične,« sem odvrnila. Na drugi strani telefonske zveze se je Sam s pridruženim glasom zapletel v nekakšen prepir, njegova kratka, nejevoljna vprašanja so se mešala s tistim lenobnim, zateglim glasom in vedela sem, da bom ugotovila, čigav je, če bo le rdečelasec za sekundo utihnil.

»Slišal sem, da je tvoj partner znorel in povaljal osumljenko,« me je ljubeznivo obvestil.

»Ne bi vedela,« sem rekla in se poskušala izmotati iz neprebojnega jopiča, ne da bi izpustila telefon. Nagon mi je – še vedno – veleval, naj rdečelascu svetujem, kaj naj ustvarjalnega naredi s sabo, ampak ne duševno zdravje mojega nekdanjega partnerja ne njegovo ljubezensko življenje nista bila več moja težava.

Spet se je oglasil Sam, še bolj napet in pretresen kot prej. »Si lahko natakneš sončna očala in kapuco ali klobuk ali kaj podobnega?«

Obstala sem, še preden sem do konca potegnila jopič čez glavo. »Kaj, za vraga ...?«

»Prosim, Cassie,« je rekel Sam in zvenel je, kot da mu bodo zdaj zdaj propustili živci. »Prosim.«

Po svetu se prevažam s staro, zdelano vespo, kar v mestu, kjer veljaš toliko, kolikor imaš, nikakor ni kul, zato pa je včasih praktično. Z vespo se v mestnem prometu premikam približno štirikrat hitreje od povprečnega terenskega vozila in prav zares jo lahko kje parkiram, za nameček pa mi, kar se družabnih stikov tiče, marsikaj prihrani, saj o slehernem, ki jo prezirljivo pogleda, takoj vem, da najbrž ne bo moj novi najboljši prijatelj. Ko sem pustila mesto za sabo, je bilo vreme kot nalašč za kolesarjenje. Ponoči je deževalo, ob okno mi je trkal pobesnel naliv, pomešan s sodro, vendar se je do zore zjasnilo in dan je bil svež in moder, prvi, ki je obetal pomlad. V prejšnjih letih sem se ob takih